

VIJF MOORDEN

Anders Roslund bij De Geus

Drie uur
Drie dagen
Drie jaar
Drie vrouwen

Roslund & Hellström bij De Geus

Vaderwraak
Kluis 21
De uitlevering
Het meisje onder de straat
Drie seconden
Twee soldaten
Drie minuten

Roslund & Thunberg bij De Geus

Made in Sweden
Bloedbroers

Anders Roslund

Vijf moorden

Uit het Zweeds vertaald
door Ron Bezemer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Oorspronkelijke titel *100 procent*, verschenen bij Albert Bonniers Förlag
Published by agreement with Salomonsson Agency
Oorspronkelijke tekst © Anders Roslund, 2022
Nederlandse vertaling © Ron Bezemer en De Geus BV, Amsterdam 2024
Omslagontwerp Buro Blikgoed
Omslagbeeld © Kristaps Ungurs/Unsplash
Typografie binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 445 4956 0

NUR 330

precies nu

BIJ EEN VARKEN heeft de dood een eenvoudig verloop.

De punt van het mes doorklieft de grote lichaamsslagader, het dier wordt ondersteboven aan zijn poten opgehangen en alles stroomt eruit. Een kliederige maar snelle procedure.

Maar een mensenlichaam van zijn bloed ontdoen, ervoor zorgen dat alles een beetje netjes in zijn werk gaat terwijl hij nog leeft zoals ik nu, neemt meer tijd in beslag.

Dat komt doordat de aderen die net achter de sleutelbeende- ren liggen het sterkst zijn. Dit soort vaten blijven strak staan. Ze zakken nooit in en het bloed loopt er slechts druppelsgewij- ze uit. Als ik het anders zou willen, zou ik in mijn buik moeten graven, op zoek naar de grote slagaderen, en die kunnen lastig te vinden zijn. Of misschien zou ik moeten proberen mijn hart te doorboren. Iets verderop, in mijn armen en benen, trekken de aderen zich dan na een poosje samen en blokkeren de bloed- stroom. Die zijn dus ook niet goed.

Vier, misschien vijf liter bloed. Eigenlijk is dat niet veel. Als ik het op de juiste manier doe, moet slechts een krachtige naald voldoende zijn om in een paar hartslagen alles eruit te kunnen opzuigen. Op die manier hoef ik geen plastic katheter aan te schaffen die als een hevel omlaaghangt terwijl al het bloed eruit stroomt.

Is dat een juiste gedachte?

Ik geloof van wel.

Wij mensen zijn bekwaam. We kunnen eigenlijk alles. Onge- veer net zoals acteurs dat doen.

Het doet me denken aan iemand die wil weten hoever je met een lichaam kunt gaan, om vervolgens in een café te gaan zitten met een broodje en een kop koffie. Denkend aan iemand die eenzelfde mens één keer, twee keer en drie keer van het leven berooft, een grens overschrijdt en voor altijd iets in zichzelf dooft.

Dat is de reden waarom het object in de tussentijd in leven moet blijven. Zodat alles zal kloppen. Maar ook omdat het eenvoudiger is een lichaam van zijn bloed te ontdoen zolang het hart nog slaat.

Ik ben nu bijna twintig minuten bezig geweest. Op proef. Hem indrukken en dan eruit zuigen. Een spuit heeft ruimte voor tweehonderd milliliter, dus worden het twintig, misschien vijftwintig rondes. Tegen het einde verloopt het iets trager, het is vrij omslachtig om al het bloed op te zuigen, ik vermoed in alle rust een halfuur.

Hij komt langzaam dichterbij, grijsbleek. De rode nuances zijn weg. Hij voelt geen pijn, alsof je er een kleine injectienaald in duwt, niet pijnlijker dan een bloedafname in je arm. Wanneer hij sterft? Dat is een filosofische vraag. Waarschijnlijk op het moment dat ik klaar ben. Of kort daarna. Afhankelijk van de vraag hoe je de dood definieert.

Pas dan snijdt hij zichzelf.

Opengesneden onderarmen, opengesneden dijen – toch komt er geen vocht uit zijn lijf.

Met diepe groeven van zijn polsen tot aan zijn ellebogen zou hij moeten baden in zijn eigen bloed. Het leven gevende zou redelijkerwijs een stroom bloed moeten vormen naar de betonnen drempel verderop, het niveau tegen de rand omhoogkomen; dan zou er een voetafdruk te zien moeten zijn van de eerste rechercheur die in de plas stapt, die plotseling blijft staan en beseft dat het te laat is en zich langzaam achterwaarts beweegt om niet meer sporen achter te laten dan nodig.

Maar nu gebeurt dat niet.

Het is zuiver, mooi, perfect.

Je mag niet slordig zijn als je imiteert.

elf maanden eerder

DIE AVOND DEED hoofdinspecteur Ewert Grens de deur van zijn werkkamer van binnenuit op slot. Hij draaide het volume van zijn muziek op zijn hardst, zodat niemand die op de gang van de recherche zijn naam schreeuwde tot hem doordrong.

Hij heeft de geur die wordt uitgescheiden door pure angst zelf nooit geroken.

Hij beseft niet hoe hij beefde, zweette, was zich er niet van bewust dat ook de duisternis waardoor hij werd omgeven bij de gedoofde lampen en de omlaaggetrokken luxaflex hoorde.

Hij had er geen idee van dat als alle lagen van menselijk contact worden afgepeld er niets meer overblijft. Hij voelde niet dat als er niemand meer is om je te steunen, je blijft vallen. Hij probeerde alleen maar te ontkomen aan de blik van een jong meisje dat hem aanstaarde, te ontkomen aan de hand van een vrouw op zijn eigen hand. Hij had voor het eerst van zijn leven iemand durven te vertrouwen, het risico durven nemen teleurgesteld te worden, zonder te begrijpen hoe verdomd veel pijn zo iets kan doen.

Het dienstwapen, dat hij maar zo zelden gebruikte, lag op zijn bureau.

Het magazijn vol glanzende, stompe, loden kogels.

Hij trok het wapen naar zich toe, liet het rusten in zijn onzekere hand, verbaasde zich erover hoe weinig er nodig is, hoe het leven zich eigenlijk slechts afspeelt rond twee momenten: je wordt geboren, je sterft.

Als hij het ontgrendelde. Als hij zijn vinger naar de trekker

bewoog. Dan zouden de ogen van het meisje verdwijnen, evenals de warme huid van de vrouw en haar zachte omhelzing.

Het doordringende geluid. De lege duisternis.

De stank. De trillingen. De ademtocht. De angst. De kilte. De stemmen.

De gruwel als hij door het zwarte gat viel.

Ewert Grens leunde voorover op zijn bureaustoel en deed zijn mond open. Om goed te kunnen aanleggen moest hij zijn hand iets draaien, alleen dan kon hij de loop recht op zijn bovenkaak richten.

Net voordat hij afdrukte, dacht hij het opnieuw.

Je wacht een heel leven op het moment dat je sterft.

En dan gaat het opeens zo snel.

negen maanden eerder

TOEN HET HOOFD van de afdeling geweldsmisdrijven, Erik Wilson, en inspecteur Mariana Hermansson de deur van Ewert Grens' kamer hadden opengebroken, was het al te laat geweest. Ze hadden tegen elkaar geschreeuwd in een poging die waanzinnige muziek te overstemmen, waren door angstig duister en bedomptheid naar het lichaam gehold, dat onbeweeglijk met zijn kapotte gezicht naar het bureau gedraaid lag.

Grens hield zijn pistool altijd in zijn rechterhand en daardoor had de kogel zich door de kaakbijholte en het linkeroog gedrongen, en verder omhoog door de schedel, om zich diep in het plafond van de kantoorkamer te boren.

Het was het afschuwelijkste wat Mariana Hermansson ooit had gezien of ervaren.

Ze was duizelig geweest, en bang en machteloos, en zonder het te beseffen was ze in elkaar gezakt naast de persoon met wie ze zo lang en zo hecht bevriend was geweest, misschien om hem stevig in haar armen te nemen, misschien om met haar hand de ongeschonden wang te strelen.

Iemand troosten die zojuist zijn leven had verloren en daardoor niet meer bestond. Zichzelf troosten.

Toen meende ze iets van een ademhaling waar te nemen.

Zwakjes.

Maar toch, ademhaling.

Twee dagen later had een verstandig mens in een witte jas op de intensive care van het ziekenhuis uitgelegd dat het besluit van de inspecteur om het schot recht omhoog in zijn mond af te vu-

ren, zijn leven had gered. Dat degenen die iets vergelijkbaars overleefden het vaak net zo hadden gedaan en dat het er elke keer om bleek te gaan dat als de loop slechts een paar millimeter schuin werd gehouden, er een hoek van tien, vijftien graden bleek te ontstaan. Stel je voor, had hij tegen zijn politiecollega's gefluisterd die geweigerd hadden Grens' ziekenhuisbed te verlaten, dat je je wijsvinger en je middelvinger in je mond stopt en probeert kaarsrecht omhoog te richten. Dat is moeilijker dan je je kunt voorstellen. En vervolgens dat je, angstig en bevend in een omgeving die wazig en zwart is en zonder contouren, je je vingers inruilt voor een pistool. Ongelooflijk veel moeilijker. Als jullie vriend daarentegen recht naar binnen had gevraagd – dan was het gelukt. Of mislukt, afhankelijk van hoe je het bekijkt.

Ewert Grens had een week op de intensive care gelegen, was daarna met de grote bloedvaten intact en zonder botsplinters naar een van de verpleegafdelingen verplaatst en was na nog eens zes weken op de been geweest en uit het ziekenhuis ontslagen. De helft van zijn gezicht waar de kogel doorheen was gegaan was ingevallen en het jukbeen was diep ingedeukt; het hele hoofd van de inspecteur leek scheef en de zwarte lap stof zou worden vervangen door een kunststof.

De eerste nacht thuis had hij op de houten bank op het balkon doorgebracht. Al het andere was ondenkbaar geweest, zijn bed had meer dan ooit een graf geleden om in te vallen. De volgende nacht had hij ervoor gekozen om in de portiek voor zijn eigen voordeur te gaan liggen, maar slapen deed hij nog steeds niet. In het ziekenhuis was iemand begonnen zijn buitenkant te repareren terwijl zijn binnenkant onaangeroerd bleef – hij was niet het slachtoffer van een schotwond dat ze hadden ontslagen, hij was een mens die werd losgelaten in een werkelijkheid die hij nog steeds niet begreep.

En de derde nacht, toen hij geen goede plek meer kon vinden om zijn matras neer te leggen, werd de wereld weer één, en hij ook.

Hij begon ermee de zes antieke stoelen in de eetkamer in zo

veel mogelijk delen te zagen. De pluizige bank en de bekleding van de bijna ongebruikte fauteuils in de woonkamer konden met de vleesmesses in stukken worden gehakt. Hij verplaatste zich in het grote appartement van de ene kamer naar de andere. Hij vernielde kasten, planken, tapijten, schilderijen, keukeninrichting en bedden. De tv demonteerde hij onderdeel voor onderdeel en elke pagina van elk boek scheurde hij in dunne reepjes. Zijn kleren bleken het gemakkelijkst doormidden te knippen. Nadat hij de lift had volgeladen en een paar uur lang op en neer was gegaan naar de vuilcontainer in de kelder van het gebouw, begon hij met lampen en borden en vazen en spiegels, die hij een voor een tegen de betonnen muren kapotsloeg. Eindelijk, toen elk stukje hout en stof en glas weg was, ging Grens naar de bibliotheek en het enige wat daar was overgebleven – het portret van Anni en het rode wandkleed dat elk jaar VROLIJK KERSTFEEST verkondigde. Dat aan stukken scheuren kon hij niet. In plaats daarvan gooide hij het boven in het overvolle vuilnisvat en viel in slaap tot de ochtend kwam, diep in slaap op de vloer van een volstrekt leeg appartement.